

Sygn. akt III PK 145/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko B. S.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zamościu

z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt IV Pa 25/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Zamościu wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015 r. oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 26 listopada 2014 r., mocą którego zasądzono od pozwanej B. S. na rzecz powoda M. K. kwotę 22.395,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od października 2011 r. do grudnia 2012 r. (pkt I), oddalono powództwo w części dotyczącej zasądzenia ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy (pkt II), zniesiono koszty procesu pomiędzy stronami (pkt III), nakazano ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.028,93 zł tytułem części opłaty od pozwu i wydatków poniesionych na koszty opinii biegłego

(pkt IV), a pozostałą część opłaty od pozwu i wydatków poniesionych na koszt opinii biegłego przejęto na rachunek Skarbu Państwa (pkt V) oraz nadano wyrokowi w pkt. I do kwoty 750 zł rygor natychmiastowej wykonalności (pkt VI).

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną pozwanej. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego: 1/ art. 77⁵ § 1 k.p. i 2/ art. 151 § 1 i 3 k.p. w związku z art. 151¹ § 1 i 2 k.p. Skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Zamościu; ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa, a nadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sformułowanego następująco: czy pracownik niemobilny, to jest posiadający stałe miejsce pracy określone jako zakład pracodawcy w konkretnej miejscowości i mający zwykłe obowiązki pracownicze związane z siedzibą tego zakładu, może zarazem wykonywać pracę polegającą na stałym przemieszczaniu się, a jeżeli tak, to jaka częstotliwość wyjazdów służbowych pracownika poza stałe miejsce pracy powoduje ich uznanie za delegacje służbowe w rozumieniu art. 77⁵ § 1 k.p., a jaka za stałe przemieszczanie się w ramach wykonywanych obowiązków pracowniczych ?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn

kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą juretrycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania tej przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7 -8, poz. 147, z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr 513011, z dnia 8 lipca 2004 r., II PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienia Sądu

Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przesłanki przedsądu. Przedstawiony w skardze kasacyjnej problem prawny był bowiem szeroko analizowany w orzecznictwie sądowym, co pozbawia przedstawione zagadnienie prawne przymiotu „istotności”. Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, ze względu na przedmiot podróży służbowej istotne jest to, że pracownik ma wykonać czynności pracownicze wyznaczone do zrealizowania w poleceniu pracodawcy, które nie powinny należeć do zwykłych, umówionych czynności pracowniczych (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 19 listopada 2008 r., II PZP 11/08, OSNP 2009 nr 13-14, poz. 166 oraz wyroki z dnia 4 marca 2009 r., II PK 210/08, OSNP 2010 nr 19-20, poz. 233 i z dnia 28 czerwca 2012 r., II UK 284/1, M.P.Pr. 2012 nr 11, s. 608-610). Nie jest bowiem podróżą służbową udanie się pracownika niemobilnego poza siedzibę pracodawcy w celu wykonywania zwykłych czynności pracowniczych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1978 r., I PR 45/78, OSNCP 1979 nr 1, poz. 16 z glosą A. Kijowskiego, Nowe Prawo nr 11/1979, s. 162; z dnia 20 lutego 2007 r., II PK 165/06, OSNP 2008 nr 7-8, poz. 97 czy z dnia 16 września 2009 r., I UK 105/09, OSNP 2011 nr 9-10, poz. 131; uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 sierpnia 1980 r., I PZP 23/80, OSNCP 1981 nr 2-3, poz. 26 czy z dnia 18 marca 1998 r., III ZP 20/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 619). Skoro na przedmiot podróży służbowej składają się czynności pracownicze wyznaczone do zrealizowania w poleceniu pracodawcy, które nie powinny należeć do zwykłych, umówionych obowiązków na danym stanowisku pracy, to za zgodne z tym poglądem trzeba uznać rozstrzygnięcie Sądów orzekających w niniejszej sprawie stwierdzające, że wyjazdy powoda w celu wykonania polecenia oklejania billboardów należały do jego stałych czynności pracowniczych i dlatego nie można kwalifikować ich jako podróży służbowych. Prowadzić to musi do wniosku o bezprzedmiotowości drugiego ze wskazanych w zagadnieniu prawnym pytań o to, jaka częstotliwość wyjazdów służbowych pracownika poza stałe miejsce pracy powoduje uznanie ich za delegacje służbowe w rozumieniu art. 775 § 1 k.p., a jaka za stałe przemieszczanie się w ramach wykonywanych obowiązków pracowniczych,

bowiem o kwalifikacji wyjazdów jako podróży służbowych decyduje nie ich częstotliwość, ale kwestia, czy wyjazdy te są zwykłymi, umówionymi czynnościami pracowniczymi, czy też nie.

Reasumując: wobec niewykazania istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.